

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

לז. תורה אור השלם

1. שם בנזמן צעיר רדס שרי יהודה רגמתי שרי זבולן שרי נפתלי זבולן שרי נפתלי
2. לבנימן אמר ידידי יי ישכן לבטח עליו חפץ עליו כל היום ובין כתפיו שכן דברים לג יב
3. הבבני בבחש אפרים ובמקדח בית ישראל יהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן: הושע יב א
4. הושיעני אלהים בי כאן מים עד נפש: תהלים סט ב
5. אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר תהלים סט טו
6. ויאמר יי אל משה מה תצטק אלי דבר אל בני ישראל וחסע: שמות יד טו
7. ויהי יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו: תהלים קיד ב
8. אלה יעמדו לפרך את הקים על הר גרזים בעברכם את הידן שמעון ולוי ויהודה ויששכר ויוסף ובנימן: דברים כו יב
9. ונתת על המערכת לבנה וזה ויהיה ללחם לאוהבה אשה לך: ויקרא כד ז
10. ושמעון שם את ארון הקדש וסבת על הארץ את הפרכת: שמות ג

והיו שרי יהודה רגמתי רומיין אותן. כך שניה צרייתא צמליתין משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיו לו שני בנים אחד גדול ואחד קטן אמר לקטן העמדיני עם הנך החמה אמר לגדול גדול אמר לו לא אמר לי אלא עד ג' שעות והקטן אמר לא אמר לי אלא עד הנך החמה מתוך שהיו עומדים להוצין ננער אביהן אמר להן בניי מכל מקום שניכם לא כיוונתם אלא לכבודי אף אני לא אקפח את שכרם מה שכן נטלו שצטו של בניינין שירד מחילה לים ששרתה שכנה צחלקו שנאמר וכו' ומה שכן נטלו שצטו של יהודה וזה למלכות שנאמר שרי יהודה רגמתי אין רגמתי אלא מלכות שנאמר צאדין אמר בלשון ובלשון: לגדול ארגונוא (דמאל ה):

א' אפשר לומר לוי לטמא וכו'. ירושלמי ר"ש אומר שמעון ולוי מה שמעון כולו למעלה אף לוי כולו למעלה מה אני מקיים הדין תנייה נגד הכהנים והלויים כדאמר ר' יהושע זן לוי צעשירי וארבעה מקומות הכהנים נקרא לוי זה אחד מהן והכהנים הלויים בני דוד (יגמות פו): **ב' מאי ע' ע' בסמוך ברתניא רבי אומר וכו'.** האי דלא מייתי מתניתין בפרק שמי הלחם (מנחות לו) אבא שאל אומר שם היו נותנין ציזי לזונה של לחם הפנים ואטפחיים ריוח צאמנע קאי שהיו נותנין ציזי לזונה של לחם הפנים אמרו לו והלא כבר נאמר ונתת על המערכת לזונה וזה אמר להם והלא כבר נאמר ועליו מטה מנשה יש לומר משום דצרייתא מפרש צהדיא על צמון ונראה אפי' רבי מאיר ור' יהודה דפליגי התם אבא שאל ואמרי על ממש והכי משמע נמי בהקומץ רבה (שם ס) כל היכא דאיכא למימר על ממש דאמרי' ע' על ממש דעני שם רבי יצחק איזריה שסדרן ציזי מערכה מהו אליצא דמאן דאמר על ממש לא חיבשי נך דעל העלים כחיו ע' ומי' התם כולי עלמא מודו דעל צמון ולא אמרי' המצרכין על הר גרזים ממש והמקללים על הר עיזל דאמרי' צירושלמי יכול אלו שצבר גרזים היו אומרים צרכות ואלו שצבר עיזל היו אומרים צרכות והקללות אלו ואלו היו אומרים

אושפיון לגבורה. שצית קדשי הקדשים צנוי צחלקו: **צחש אפרים.** שיראו לסמוך עליו וכחשו צאמנתי: **רד עם אל ירד צים על שצטח בהקצ"ה: ישראל ממשלויו.** דיהודה שנתקדש למשול צהן: **שכבר נאמר לוי למעלה.** משה כתב צמורה אלה יעמדו לצרך וגו' שמעון לוי ויהודה: **שכבר נאמר לוי למטה.** בספר יהושע (ח) כדכתיב וכל ישראל חקינו עומדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים והלויים אלמא כהנים ולויים למטה היו: **הראוי לשרת.** לשאת את הארון דהיינו מנן שלשים ועד זן חמשים: **למטה.** אלל הארון: **אלו ואלו.** ישראל ולוי למטה היו כדכתיב בספר יהושע: **על הר גרזים ועל הר עיזל.** שכתב משה צמורה על צמון כדמפרש ואולי: **על צמון.** שהיה מושיע שני ציזי לזונה זין שני הסדרים: **וספות על הארון.** על כרחק לאו על ממש דהאי מחילה הואי פרוכת ולא היה ספק: **צרוך צלל צרוך צפרט.** כל הצרכות והקללות נאמרו צהר גרזים וזהר עיזל צלל ופרט צרוך אשר יקום את דברי המורה וזאת ארור אשר לא יקום הרי צלל וכל זאת ואחת צפרט צרוך וארור צרוך אשר לא יעשה פסל ומסכה ארור אשר יעשה פסל ומסכה וכן כולן: **ללמוד וללמד לשמור ולעשות.** כל המצוות כולן טעונות ארבעה אלה ולמדתי אותם ושמרתם לעשותם וכתבי ולמדתי אותם את צנינים וגו' הרי כן ארבע מצוות לכל מצוה ועל ארבעתן נמסרו ארור וצרוך צלל ופרט צרוך אשר ילמדו ארור אשר לא ילמדו וכן ללמד וכן לשמור וכן לעשות צלל אחד ארבע צרימות צריט לצרוך צלל צריט לצרוך צפרט צריט לצרוך צלל צריט לצרוך צפרט: (מכאן הפירוש שייך לע"ז) **ארבע וארבע.** ארבע צרימות ללמוד וארבע ללמד הרי שמה שמה ושמנה. הא איכא עוד שמה לשמור ולעשות: **וכן צניני.** כשנאמרו כל המצוות למשה נתנו כולן צארו וצרוך צלל ופרט: **וכן צפרט מואב.** כשנאמרה לישראל כדכתיב (דברים א) בעבר הירדן צאך מואב הואיל משה וגו': **שנאמר אלה דברי הצריט וגו'.** צהר קללות וצרכות כתיב מלצד הצריט וגו' אלמא צריט ערבות מואב צרכות וקללות כך צריט צמורב. דהר גרזים ודהר עיזל לא איצטרך לאחוי קרא דעלה קאי וזה איירי. ושמרתם את דברי הצריט וזאת לא גרס ליה הכא: **ארבעים**

וענו כל העם ואמרו אמן אלו ואלו היו עונין אחר הצרכות והקללות אמן הא כיצד צעשה שהיו אומרים צרכות היו עונין אמן ופולוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש דפליגי צפרק המודה (שם דף עח) השוחט את המודה לפניו ולחמה חוץ לחומה וכן צפרק תמיד שחט (פסחים דף כג:) השוחט הפסח על החמץ לא שייכא להכא ונראה לרי' דרבי מודה נמי דכל על לכתמלה ולחמה על ממש ושאיני הכא דגזירת הכתוב היא וכדפרישית וצדיעצד מכשר על צמון דומיא דהאיא דפרק שמי הלחם (מנחות דף כג) דאם סידר מערכת לחם הפנים שחם של שבע שבע ע' [אמר רבי] רואין את העליונות כאלו אינן ע' [והא] צעינן ונתת על המערכת לזונה מאי על צמון ורבי לטעמיה דאמר על צמון וגבי ציזי לזונה טעמא נמי כיון דמשמע על צמון אמרי' דהאי על נמי לכתמילה צמון קאמר חדא שלא יפירם הלחם ועוד ע' דכי יאי' צמון ע' [והיו] דרך כבוד טפי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש צרוך הוא דאמרי' צלל המנחות צאות מזה (שם כג) גבי כבשי עזרת דכתיב והניף הכהן אותם על לחם הציבורים יכול יניח כבשים על גבי לחם תלמוד לומר על שני כבשים אי על שני כבשים ויניף ויניף אומר שני מקראות הללו אמר רבי לפני מלך צ"ו אין עושין [כן] לפני ממה"ה עושין כן אלא מניח זה צד זה ומניף והא צעינן על אמר רב חסדא לרב המנונא ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא רבי לטעמיה דמתיא וכו': רבי